

var adskillige, der stærkt mistænkte dem for at have endnu langt uhyggeligere Gærninger paa deres Samvittighed.

Disse Forhold var ingenlunde Emanuel ubekendte. Han havde overhovedet ikke været længe her paa Egnen, før han fik Øjet aabnet for, at Fattigdommen ogsaa ude paa Landet avlede megen Elendighed og aandeligt Forfald; og hans Bestræbelser havde fra tidlig Tid i særlig Grad været rettede imod med Bistand af Menigheden at afhjælpe Nøden og ved Mildhed og Overbærenhed at vinde de Forvildedes Tillid for at bane dem Vejen tilbage til det menneskelige Samfund. Han havde i saa Henseende ikke skyet nogen personlig Opofrelse, og det havde været hans eneste store Skuffelse i alle disse Aar, at det hidtil saa daarligt var lykkedes ham at overvinde den fjendtlige Skyhed, hvormed disse Ulykkelige straks fra Begyndelsen havde betragtet hans og Menighedens Omsorg for deres Vel.

Derfor blev han ogsaa dobbelt glad, hver Gang han — som i dette Tilfælde — mente at se Tegn paa en begyndende Forsoning. Han huskede ikke i Øjeblikket, at han som Formand for Sognets „Fri Fattigkasse“ for kort siden havde fornyet en Pengehjælp til bægge disse Personer, og han kunde derfor endnu mindre ane, at deres Tilstedeværelse